

Sára hitben járása

Előfohász: „De te is közel vagy, Uram, és minden parancsolatod maradandó. [...] Nagy a te irgalmad, Uram, döntéseiddel éltesz engem (Zsolt 119,151.156)!” Ámen.

Gyülekező ének: 47. zsoltár: „No, minden népek, ...”

Fennálló ének: 425. dicséret 1. verse: „Ó, Ábrahám Ura...”

Fő ének: 425. dicséret 2-4. versei: „Ó, Ábrahám Ura...”

Köszöntés: „Tekintsetek atyátokra, Ábrahámra, és Sárára, aki szült benneteket! Csak egymaga volt, amikor elhívtam, de megáldottam és megsziporítottam. Bizony, megvigasztalja Siont az Úr, ... (Ézs 51, 2-3).” Ámen.

Lekció: Mózes I. könyve 18. rész 1-15. versei: *„Azután megjelent neki az Úr Mamré tölgyesében, amikor a déli hőség idején a sátor bejáratában üldögélt. Fölemelte tekintetét, és látta, hogy három férfi áll előtte. Amint meglátta őket, eléjük futott a sátor bejáratától, földre borult, és így szólt: Uram, ha elnyertem jóindulatodat, kérlek, ne kerüld el szolgálodat! Mindjárt hozatok egy kis vizet, mossátok meg a lábatokat, és dőljetek le a fa alá! Én meg hozok egy falat kenyeret, hogy felüdüljete, és úgy menjete tovább, ha szolgálatok mellett mentek el! Ők azt felelték: Tedd azt, amit mondtál! Ábrahám besietett Sárához a sátorba, és azt mondta: Siess, dagassz meg három mérték finomlisztet, és süss lángost! Majd kiszaladt Ábrahám a csordához, fogott egy szép és zsenge borjút, odaadta a legényének, az pedig gyorsan elkészítette. Azután vett vaját, tejet, meg vette a borjút, amelyet elkészítettet, és eléjük tette. Ő maga pedig ott állt mellettük a fa alatt, amíg ettek. Azután ezt kérdezték tőle: Hol van Sára, a feleséged? Ő így felelt: Itt a sátorban. Egyikük azt mondta: Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és feleségednek, Sárának akkor már fia lesz! Sára közben ott hallgatódzott a háta mögött a sátor bejáratánál. Ábrahám és Sára élemedett korú öregek voltak, és Sáránál már megszűnt a női életfolyamat. Sára nevetett magában, és azt gondolta: Miután megvénültem, lehet-e még gyönyörben részem? Meg az uram is öreg! De az Úr megkérdezte Ábrahámot: Miért nevetett Sára, és miért mondta: Ugyan, hogy szülhetnék öreg létemre? Van-e valami lehetetlen az Úr számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának. Sára azonban tagadta: Nem nevettem! – mondta, mert félt. Az Úr azonban így szólt: De bizony neveltél!”*

Előima: Istenünk, jó Urunk, tudjuk, hogy sötétben minden út hosszú, de a Tőled való tanulás, fény és a tudatlanság sötétség, mert a hűségnek ára van, és ezt egyedül Te tudod igazán. Boldog, aki ma is a legsötétebb éjbe a hajnalhasadást

látja. Boldog, aki ma sem kételkedik, hanem bízik ígéreteidben. Annyi mindennel megáldottál eddig, kérünk tarts meg most is Igédben és Igéd által. Közöld velünk is, mint Ábrahámval és Sárával akarod, légy csodálatos látogató nálunk, és jöjj vissza ne egy év múlva, hanem minden napon, hogy érezzük, van szavad hozzánk, és az beteljesülés, áldáshordozás, holnapba tekintés, mert így akarsz építeni, ápolni, gondoskodni rólunk, nem pedig gúny tárgyává tenni. Meddő életünk nyilvánvaló Előtted, drága Úr Jézus. Sajgó szívünk tehetetlenségében csak minden felett kacag, pedig *„nevetés közben is fájhat a szív (Péld 14,13).”* Gyógyíts bennünket ígéreteiddel, mint Sárát és Ábrahámot, hogy ne csak átlássunk a szitán, és kimondjuk: „na végre!”, hanem belekapaszkodjunk abba, Aki kegyelemmel és irgalommal meglátogat bennünket a magasból, hogy legyen holnapunk, jövőnk és érezzük, Te jóságos vagy hozzánk. Tarts meg ígéretedben és vezess az örökkévalóság útján. Krisztusért, hallgass meg. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 309. dicséret 2-3. versei: „Te vagy Atyánknak Igéje, ...”

Textus: Mózes I. könyve 18. fejezet 14-15. versei: *„Van-e valami lehetetlen az Úr számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának. Sára azonban tagadta: Nem nevettem! – mondta, mert félt. Az Úr azonban így szólt: De bizony neveltél!”*

**Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet,
drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Van olyan helyzet, amikor kimondjuk: „nincs mit tenni.” Semmi sem történik, a feltételek nem adóttak és elviselhetetlen az az állapot, amiben éppen leledzünk. A legjobb megbújni és arra várni, hogy minden jobbra fordul. A forróságban a hűvösbe, a hideg elől a befűtött kandalló mellé, a diktatúra idején a vasfüggöny mögé, a személyes szenvedések és sikertelenségek idején a saját barlangunkba, fészkünkbe, csigaházunkba az önsajnálkozó megfutott köreink alapján menekülünk. De éppen akkor, amikor a körülmények nem megfelelőek, akkor jelenik meg egy nem várt megoldás, lehetőség, akkor kínálkozik a legalkalmasabb pillanat a cselekvésre. Az az elhomályosított és meg nem élt hit nem várt látogatásban részesül. Jön valaki, akit nem vártál, történik valami, amit nem reméltél, találkozol valakivel, aki érdekes szemléletet képvisel saját meggyőző állaspontod mellett, mellé tesz valami színfoltot szürke hétköznapijaidhoz, tágítja

látásod, felébreszti benned a szunnyadó oroszlánt, és olyan kiállásra buzdít, ami aktivizálja sejtjeidet és formáló hatással alakít át a maga képére. Ábrahám a legforróbb napon, amikor sátrában pihen, és Sára is elrejtőzve ténykedik, akkor történik valami. A kibírhatatlan hőség idején betoppan három férfi. Ábrahámmal szemben állnak. Isten a hívőnek megjelenik. Három ember áll meg előtte. A céltalan időutazás idején ezek angyalok, akik felrázzák az ő életét. Angyalok, a Biblia szerint fizikai szépségükben élő emberek, most azonban poros lábbal és éhesen állnak Ábrahám sátra előtt. Ez az igazi találkozás. Teljesen idegen emberek, akiket talán először látunk, és mégis általuk támad a hit szívünkben és eltűnik a reménytelenség, felszáll a köd, a homály világossággá lesz, távol száll az a megállapítás, hogy nincs mit tenni. Ábrahám, a százéves agg, magába szállva azonnal tevékeny: *„Uram, ha elnyertem jóindulatodat, kérlek, ne kerüld el szolgádat! Mindjárt hozatok egy kis vizet, mossátok meg a lábatokat, és dőljetek le a fa alá! Én meg hozok egy falat kenyeret, hogy felüdüljete, és úgy menjete tovább, ha szolgátok mellett mentek el!”* Ábrahám úgy mozog, mint egy ifjú, a feleségét is ráncba szedi, idős nem idős, meleg vagy hideg, most semmi sem zavarja, mert most látszik meg, hogy fiatalos a szíve, ég benne a hit és a szolgáló szeretet. Sajátjából ad. Bizonyára mi is átértük már, hogy valaki kimozdított minket lelketlen állapotukból, saját tétlenségünkől, hogy elánnal kezdtünk bele a munkába, hogy magunkon is meglepődtünk, hogy honnan származik ez az erő. Vége szakad a nyögésnek. Az az állapot, amikor az ember szívéről egy nagy kő esik le. Új esélyt kap. Isten közelsége tapintható, új erővel ruház fel, lelkesedést és kedvcsinálót biztosít. Valamit tenni-venni kell, nem lehet punnyadni. Ez az azonban nem unalom űző tevékenység, sokkal többről van itt szó. Isten megszólítható és Ábrahám kap az alkalmon: *„Uram, ha elnyertem jóindulatodat, kérlek, ne kerüld el szolgádat!”* Itt a hit lényegéről van szó. Meg akarok maradni Isten kegyelmében. Ha az ember átéli Isten irgalmát, találkozik az Úr küldöttjeivel, akkor igen is kéri az Urat: *„ne kerüld el szolgádat!”* Elénk

idézi az emmausi tanítványok történetét, akik idegennel találkoznak, de amikor megnyitja előttük az Írásokat, és hirdeti az evangéliumot, kéri és unszolja Őt, hogy maradjon velük: *„De azok unszolták és kérték: Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már! Bement hát, hogy velük maradjon (Lk 24,29).”* Ábrahám és az idegenek találkozása közös étkezésbe torkollik. Az asztalközösség alapvetően a hit jele. Az asztalközösség Istennel való közösség és a kegyelem igazi megélése. A közös étkezés minden hívő öröme, nem kell szégyenkeznünk, hogy örülünk egymásnak. Éppen ellenkezőleg, Ábrahám olyan lelkesedéssel készíti az ételt és nagy mennyiségben, és még Kálvin János is, akit olyan ridegnek és távolságtartónak ismerünk étkezés terén, azt írja: „Sok vendégfogadónak éppen az Ige ellen beszél, mert azt mutatjuk, hogy nekünk nem természetes a vendéglátás.” Nyár van, kedves testvérek, nyár, és hogy állunk a vendégeink étkeztetésével? Elkészíteni az ételt és közösen elfogyasztani már nem természetes. Dobozolunk. Hordjuk, visszük, de leülni egy asztalhoz, imádkozni az egy Úrhoz, közösséget alkotni, kiveszett. Gyors étterem. Étkezés az utcafronton. A közösség alapvető lételeme. Az emberi elfogadás és befogadás lételeme a közös étkezés. Másoknak ételt készíteni, de nem csak kiosztani, hanem közösen elfogyasztani, áldás. Az angyalok, Jézus és tanítványai, még a feltámadott Krisztus is együtt étkezik az övéivel. Nem adják fel a közösség igazi örömét, hanem gyakorolják. Milyen nagy jelentőséggel bír az úrvacsora, a Bárány menyegzője számokra? Kiragadás a mozdulatlan voltodból, a hit igazi impulzusa, mennyei löket, találkozás Istennel – ez vezet a termékeny cselekvéshez, amely közösséget alkot. De van valaki, aki a közösséghez nem csatlakozik, pedig készíti az ételt. Főz, süt, de távol marad az asztaltól. Enni már nem akar. Hol van feleséged, Sára? Ez az evangélium Mózes I. könyvében. Először Ádám felé van szegezve ez a kérdés: „Hol vagy (IMóz 3,9)? Hol van az ember Isten előtt? Majd a testvérről kérdezi rá az Úr: „Hol van a te testvéred, Ábel (IMóz 4,9)?” Most pedig a feleségre, a hozzáillő segítőtársra: „Hol van a te

feleséged, Sára?” Hol van ő, akinek közösséget kellene alkotnia veled a hit dolgában? Nagyon megérint sokakat ez a kérdés. Sárának a szívében talán nincs olyan mélyen az a hit, mint Ábrahámnak, aki teljesen fellelkesülve szolgál. Hátra marad. Nem vállal közösséget. Ott marad, ahol eddig volt, mint annyi feleség és annyi férj. De ez a kezdete Isten örökérvényű ígéretének, amint számtalan alkalommal habozás nélkül beteljesedett. Végre megvalósul: *„Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és feleségednek, Sárának akkor már fia lesz!”* Isten ideje más, mint a mi elképzelésünk és elgondolásunk. Óránk nem úgy telik és naptárunk nem úgy teljesedik be, mint az Úr ideje. Beteljesedik a hit. Semmihez sincs késő, mert Isten mondta. Már nem függ működni, dehogynem, Isten azt mondta, hogy megvalósul. De Sárában ott lappang a kíváncsiság mellett a kezdetleges hit. Az ajtó előtt várakozik. Nagyon érdekli, amiről benn beszélnek. Amikor pedig meghallja, hogy fia születik, nevet. Úgy ahogyan Ábrahám az előző fejezetben nevetett. Nevet, kritikus és szarkasztikus: *„Miután megvénültem, lehet-e még gyönyörben részem?”* Isten szava ebben a világban többször nagyon is nevetséges. Nevetséges, teljes bolondságnak hangzik. Sárának a hit beteljesedése olyan, mint a bolondság, hasonló ahogyan Pál apostol jellemzi a görögöket Krisztus keresztségével kapcsolatban (ld. IKor 1,18). A feltámadás üzenetét is így fogadják Athénben, nevetség tárgya. (ld. ApCsel 17,16-34) Miért nevetsz Isten ígéretein, mint Sára? – ez mindannyiunk felé intézett kérdés. A reményteljes jövő ígérete áldáshordozás. A hit bátorsága miért hiányzik a szívünkben. Olyanok vagyunk, mint a gyermekek az iskolában: „Miért nevettél?” De hála Istennek, csodák még vannak. Sárának a fia megszületett, úgy mint Erzsébetnek (Lk 1,36), és a mi reménységünk is beteljesül. Isten országa, akár mennyire is hihetetlennek tűnik, valóság lesz (ld. Mt 6,33), a farkas a bárányal együtt fognak legelni (ld. Ézs 65,25); a nemzetek és a népek békében fognak élni (ld. Ez 36), a gyermek lesz a Király (ld. Ézs 9,6), az új ég és az új föld meglesz (ld. Ézs 65,17), halál sem lesz többé, sem sírás, jajkiáltás, fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak (ld. Jel

21, 4), gazdag Bárány menyegzője (ld. Jel 19,6-8) valóság lesz minden meghívott számára, a szeretet győzedelmeskedik (IKor 13,13), a jó bort Isten még tartogatja (ld. Jn 2,10). Mindez nevetséges? Isten malmai lassan, de biztosan örölnék. Ámen.

Utóima: Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy százesztendőös lévén, elhalt már saját teste, és Sára méhe is elhalt (Róm 4,19).“

„Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő utódának. Nem így mondja az Írás: „és az ő utódainak”, mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: „és a te utódodnak”, aki a Krisztus (Gal 3,16).“

„Egykor a szent asszonyok is, akik Istenben reménykedtek, így díszítették magukat: engedelmeskedtek férjüknek, ahogyan Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, és urának nevezte őt. Az ő leányai leszek, ha jót tesznek, és ha nem féltek semmiféle fenyegetéstől. És ugyanígy, ti, férfiak is, megértően éljeteztek együtt feleségetekkel, mint a gyengébb féllel, adjátok meg neki a tiszteletet mint örökösársatoknak is az élet kegyelmében, hogy imádkozásokat ne ütközzék akadályba (IPt 3,5-7).“

„Hit által kapott erőt arra is, hogy a meddő Sárával nemzetséget alapítson, noha már idős volt, minthogy húnek tartotta azt, aki az ígéretet tette. Ezért attól az egy embertől, aki már közel volt a halálhoz, származtak olyan sokan, mint az ég csillagai és mint a tenger partján a föveny, amely megszámlálhatatlan (Zsid 11,11-12).“

„De te, szolgám, Izráel, Jákób, akit kiválasztottam, barátomnak, Ábrahámnak utóda! A föld végén ragadtalak meg, annak legszéléről hívtalak el. Ezt mondtam neked: Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek el téged! Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak (Ézs 41,8-10).“

„De nem egyedül érte van megírva, hogy „beszámította neki igazságul”, hanem értünk is, akiknek majd beszámítja, mert hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat, aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért (Róm 4,23b-25).“

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékaért (IIKor 9,15)!“

Áldás: „Mert így szól az ígélet: „Abban az időben eljövök, és fia lesz Sárának (Róm 9,9).“ Ámen.

Záró ének: 272. dicséret 4-6. versei: „Mind jó, amit Isten téssen, ...“